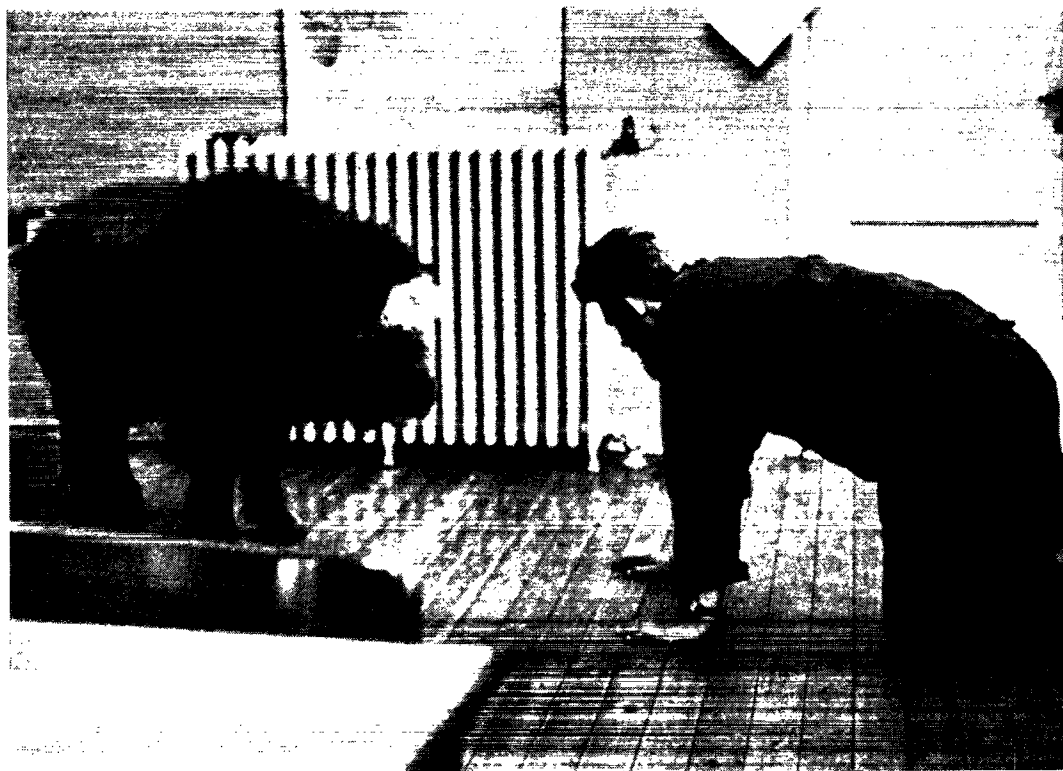

MOSKUSOKSEN »TRINE«

Zoologisk Have har i sommer modtaget to moskusoksekalve fra Nordøstgrønland, hvilket er en stor begivenhed i havens historie, da det er 41 år siden, der sidst har været moskusokser i København. Det ene af dyrene, en kviekalv, er kommet fra Daneborg, og det andet, en lidt mindre tyrekalv, stammer fra Danmarkshavn. I et brev til redaktionen fra kok *Frits R. Conradsen* på Daneborg gives nedenstående meget interessante skildring af moskusoksekalvens ankomst til vejrstationen med billeder af ophold der, indtil skibet kunne bringe den videre til København.

Vinteren 1953-54 var ualmindelig snerig i Nordøstgrønland, hvor et stort antal moskusoksekalve og ældre dyr omkom af sult. »Trine« blev fundet udmattet i sneen og bragt til stationen Daneborg, hvor hun hurtigt blev beboernes kæledyr.

Trine holdt meget af at opholde sig på taget af stationsbygningen, hvor den sprang op fra snefanen nedenunder. Også stationens blegansigter benytter skråtaget til at brune sig i forårssolen.

»Vi fik moskusoksekalven i begyndelsen af marts«, fortæller hr. Conradsen, »af to norske fangstmænd på fangststation Herchel. Fangstmændene havde fundet kalven i sneen i nærheden af Augustadalen. Den var frygtelig mager og afkræftet, men var villig til at drikke mælk af en flaske. Vi kom en smule salt i mælken, hvad den satte stor pris på. Helst ville den være sammen med mennesker hele tiden. Når vi satte den udenfor, løb den omkring og brægede eller stillede sig op udenfor vinduet og kiggede ind til os.

Kalven fik navnet Trine, og vi satte stor pris på dens selskab. Pludselig en dag ville den ikke mere drikke mælk, og vi prøvede da at give den havregryn, men Trine blæste ned i grynene, så de fløj til alle sider. Jeg prøvede da med alt muligt og fandt til sidst ud af, at den holdt mest af halvkogte kartofler og gulerødder, ligeledes bankebyg og malt, og til dessert lidt halm og avisepapir – med et tilskud af vitaminpiller.

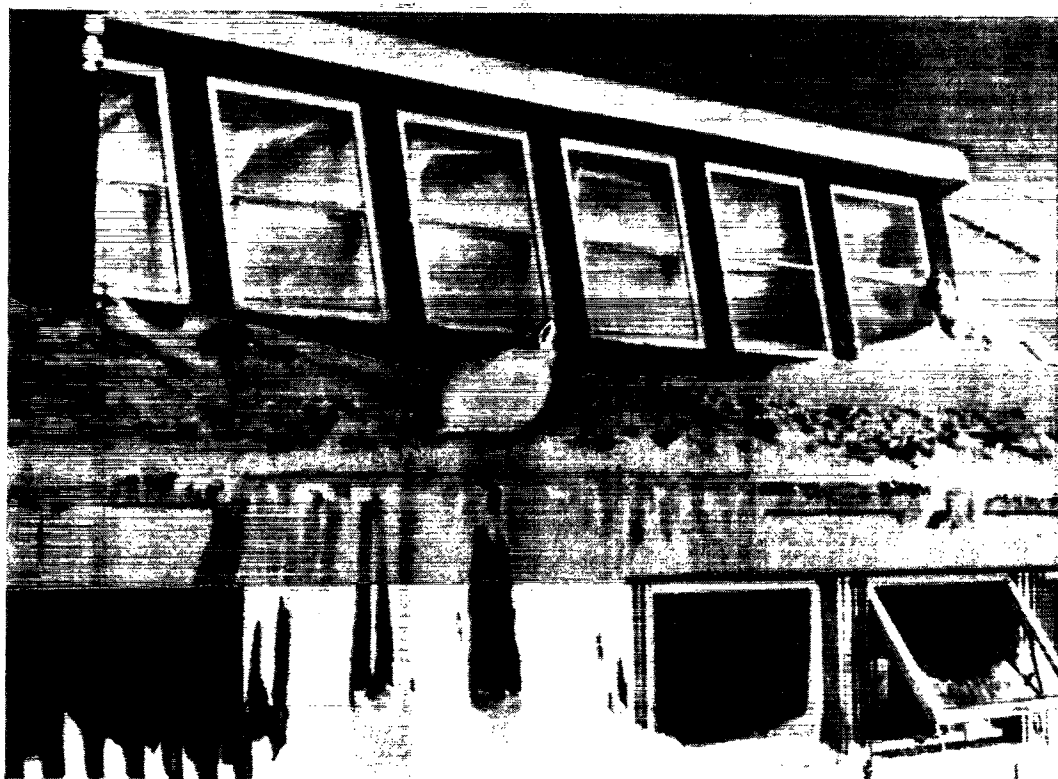
Vi forsøgte nu også at grave sne bort, så Trine kunne få lidt pil og græs, men på grund af den megen sne i år var det et temmeligt stort arbejde at komme ned til vegetationen. Så snart man gik hjem, fulgte Trine med, og det var jo lidt koldt at stå og

*I stationens dagligstue var Trine hyppig gæst.
I det hele taget yndede hun selskab og fulgte beboerne overalt med samme trofasthed som en hund.*

vente, mens Trine åd. Efterhånden som solen fik magt, blev der flere og flere bare pletter og mere mad til Trine, hvilket også kunne ses på hende.

Trines værste fjender var hundene. Hun gik til angreb mod dem flere gange, mens de stod bundne i kæden. Så snart det kneb for hende, søgte hun ind i husgangen, hvor hundene ikke turde følge efter. Hun kunne også godt lide at være oppe på taget af beboelseshuset, hvor hun let hoppede op fra de høje snedriver.«

*Også harerne fandt hurtigt ud af,
at Daneborg var et gæstfrit sted at holde til, så længe sneen dækkede fjeldets pilekviste.*

Iøvrigt giver hr. Conradsen en række interessante oplysninger om det øvrige dyreliv, der har udfoldet sig omkring Daneborg i vinter: »Der har været mange sneharer omkring stationen. Ved juletid holdt vi op med at skyde dem, og det mærkedes med det samme; thi nu blev de helt tamme og lod sig fodre omkring huset. Vi gav dem noget proviant, som var blevet for gammel til menneskeføde, og så kunne jeg ikke dy mig for at farve nogle enkelte med frugtfarve, så vi havde sneharer, som var røde, grønne og gule løbende omkring. Men det tog dem kun nogle få dage at affarve sig igen.

I november-december var der mange ryper. Vi skød ca. 150, men der var mange flere, og vi brød os ikke om at skyde flere, end vi havde brug for. I foråret kom store mængder af forskellige vadefugle, således Islandsk Ryle, Sandløber, Stenvender og Præstekrave, som holdt til her et stykke tid, hvor de blev fodret med gule ærter blødt op i vand, hvilket de satte stor pris på. Resten af ærterne gror nu omkring huset og er 3-4 cm høje, men nu i slutningen af august kommer nattefrosten og svider dem af«.

Både på Daneborg og Danmarkshavn er det en smuk tradition, at man foretrækker at have de vilde dyr legende omkring sig i stedet for at have dem i suppegryden.